

Knjiga proroka Danijela - broj pedeset i četiri

Otkrivanje posljednjih dana: Danielova potraga za razumijevanjem

Jeff Pippenger

2024-01-18

Nedavni članak završili smo odlomkom iz knjige Prophets and Kings, u kojem je sestra White istaknula da je Daniel nastojao „razumjeti odnos između sedamdesetogodišnjega sužanjstva, prореčenoga po Jeremiji, i dvije tisuće i tri stotine godina za koje je u viđenju čuo kako nebeski posjetitelj objavljuje da trebaju proteći prije očišćenja Božjega svetišta.”

„Kroz drugo viđenje bačeno je dodatno svjetlo na buduće događaje; i upravo na svršetku toga viđenja Daniel je čuo ‘jednoga sveca gdje govori, a drugi svetac reče onomu svecu koji govoraše: Dokle će trajati viđenje?’ Daniel 8,13. Odgovor koji je bio dan: ‘Do dvije tisuće i tri stotine dana; tada će se Svetište očistiti’ (redak 14), ispunio ga je nedoumicom. Usrdno je tražio značenje viđenja. Nije mogao razumjeti odnos između sedamdeset godina sužanjstva, kako je bilo prореčeno preko Jeremije, i dvije tisuće i tristo godina za koje je u viđenju čuo nebeskoga glasnika kako objavljuje da će proteći prije očišćenja Božjega Svetišta. Anđeo Gabrijel dao mu je djelomično tumačenje; ipak, kad je prorok čuo riječi: ‘Viđenje ... odnosi se na mnoge dane’, onesvijestio se. ‘Ja, Daniel, klonuh’, bilježi o svojem iskustvu, ‘i bijah bolestan nekoliko dana; potom ustah i obavljah kraljeve poslove; i bijah zapanjen viđenjem, ali ga nitko ne razumje.’ Redci 26, 27.” Proroci i kraljevi, 553, 554.

Mileriti nikada nisu došli do potpunog razumijevanja temeljne poruke koju su naviještali. Kad je došlo vrijeme da Lav iz Judina plemena nastoji pružiti više obavijesti o „sedam vremena“, oni su prešli u laodicejsko iskustvo, a sedam godina poslije potpuno su odbacili svjetlo o „sedam vremena“. Nikada nisu uvidjeli puni odnos između sedamdeset godina i dvije tisuće i tristo godina, što je Daniel usrdno nastojao razumjeti. Daniel predstavlja Božji narod posljednjih dana.

Zemlja koja uživa svoje subote jest dio saveza koji je bio dan drevnom Izraelu i koji je uključivao svjetlo počivanja zemlje svake sedme godine. Taj je savez uključivao ciklus od sedam godina, ponovljen sedam puta. Uključivao je oslobođenje i obnovu imovine i robova pri završetku sedam ciklusa od po sedam godina (četrdeset i devet godina) tijekom proslave poznate kao jubilej. Židovi su bili neposlušni tim načelima saveza, a 2. Ljetopisa utvrđuje da je sedamdeset godina sužanjstva, o kojima je govorio prorok Jeremija, predstavljalo prethodnih četiri stotine i devedeset godina pobune. U četiri stotine i devedeset godina, da je drevni Izrael poslušao upute unutar saveza kako su izložene u Levitskom zakoniku dvadeset i pet, bilo bi ukupno sedamdeset onih godina u kojima je zemlja počivala. Biblijska godina ima tristo šezdeset dana, a tristo šezdeset dana pomnoženo sa sedam („sedam puta“) iznosi dvije tisuće petsto dvadeset dana.

Sedamdeset godina apsolutno je povezano s počinkom zemlje, što je apsolutno povezano sa „sedam vremena“. Daniel je nastojao „razumjeti odnos“ „sedamdesetogodišnjega sužanjstva“ „prema dvije tisuće i tri stotine godina“ „prije očišćenja Božjega svetišta“. Stoga je nastojao razumjeti odnos između viđenja „chazon“ i viđenja „mareh“. Nemoguće je razumjeti taj odnos a da

se ne prizna počinak zemlje u Levitskom zakoniku dvadeset pet i dvadeset šest sa sužanjstvom od sedamdeset godina o kojem je govorio Jeremija. Ako ne vjerujete da „sedam vremena“ predstavlja proročko razdoblje od dvije tisuće petsto dvadeset godina, isključujete se iz onih koje Daniel predstavlja u posljednjim danima. Mileriti su vjerovali da su „sedam vremena“ vremensko proročanstvo, ali adventizam to više ne vjeruje.

Daniel, kao i svi proroci, prikazuje Božji narod na svršetku svijeta, a komentari sestre White o njegovoj želji da razumije odnos između sedamdeset godina („sedam vremena“) i dvije tisuće i tristo godina predstavljaju želju koju Božji narod posljednjih dana treba posjedovati. Kao što je bilo navedeno u prethodnim člancima, na kartama iz 1843. i 1850. nema istina koje nisu izravno potkrijepljene (i to opetovano) u spisima sestre White.

Millerovi dragulji zasjat će deset puta jače u Ponoćnom pokliku posljednjih dana, i pritom dragulji predstavljaju završni ispit za djevice adventizma. Ti su dragulji temeljne istine prikazane na Habakukovim pločama i dragulji u kovčežiću koji su bili položeni na stol usred Millerove sobe. Temeljni ispit jest završni ispit, ali isto tako i autoritet Duha proroštva. Odbaciti temeljne istine, koje su u Millerovu snu bile predočene kao dragulji, znači istodobno odbaciti i Duha proroštva.

„Posljednja Sotonina obmana bit će da učini neučinkovitim svjedočanstvo Duha Božjega. ‘Gdje nema utvare, narod propada’ (Izreke 29,18). Sotona će domišljato djelovati, na različite načine i preko različitih sredstava, kako bi poljuljao povjerenje Božjega ostatka u istinito svjedočanstvo. Uvest će krivotvorena viđenja da zavede, i pomiješat će lažno s istinitim, te tako zgaditi ljudima sve što nosi ime viđenja, tako da će na sve to gledati kao na neku vrstu fanatizma; ali poštene će duše, uspoređujući lažno i istinito, biti osposobljene da među njima razlikuju.” Selected Messages, knjiga 2, 78.

Sada razmatramo porast znanja koji se zbio u povijesti milerita od 1798. do 1844., ali pritom uviđamo da su, premda su mileriti bili točni u svojim proročkim primjenama, bili ograničeni poviješću u kojoj su bili podignuti. Mi se sada nalazimo u posljednjim danima i u završnom naraštaju (četvrtom) adventizma. U tom vremenskom razdoblju adventizam je bio tako indoktriniran predajama i običajima (krivotvorenim draguljima) da više ne zna koje su bile temeljne istine. Nepoznavanje tih istina sprječava adventizam da razumije značenje tih istina i čini besmislenima ponovljene zapovijedi da se te istine štite i očuvaju.

Prije nego što nastavimo dalje s Gabrielovim tumačenjem viđenja o rijeci Ulai, osvrnut ćemo se na nekoliko važnih točaka povezanih s temeljnim istinama i autoritetom Duha proroštva. Suvremeni teolozi tvrde da sljedeći odlomak pokazuje kako je najdulje vremensko proročanstvo u Bibliji razdoblje od dvije tisuće i tristo godina.

Iskustvo učenika koji su pri prvom Kristovu dolasku propovijedali „evanđelje o kraljevstvu“ imalo je svoj pandan u iskustvu onih koji su objavljivali poruku o Njegovu drugom dolasku. Kao što su učenici išli propovijedajući: „Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje“, tako su i Miller i njegovi suradnici objavljivali da se najdulje i posljednje proročko razdoblje prikazano u Bibliji bliži svome isteku, da je sud blizu i da će vječno kraljevstvo uskoro biti uspostavljeno. Propovijedanje učenika glede vremena temeljilo se na sedamdeset tjedana iz

Daniela 9. Poruka koju su davali Miller i njegovi suradnici najavljivala je dovršenje 2300 dana iz Daniela 8,14, kojih sedamdeset tjedana čine dio. Propovijedanje jednih i drugih temeljilo se na ispunjenju različitoga dijela istoga velikog proročkog razdoblja.

„Poput prvih učenika, William Miller i njegovi suradnici ni sami nisu u potpunosti razumjeli značenje poruke koju su nosili. Zablude koje su dugo bile ukorijenjene u crkvi spriječile su ih da dođu do ispravnog tumačenja jedne važne točke u proročanstvu. Stoga, premda su objavljivali poruku koju im je Bog povjerio da bude dana svijetu, ipak su zbog pogrešnog razumijevanja njezina značenja doživjeli razočaranje.” Velika borba, 351.

U odlomku se kaže da su „Miller i njegovi suradnici objavljivali da se najdulje i posljednje proročko razdoblje koje je u Bibliji dano na uvid upravo bliži svome isteku”, a teolozi tvrde da je to najdulje i posljednje proročko razdoblje dvije tisuće i tristo godina. Nadalje tvrde da je to ono na što Sestra White ukazuje u tom odlomku, jer je, kako oni tvrde, ona izravno govorila o razdoblju od dvije tisuće i tristo godina. Oni su slijepi za bilo kakav odnos između sedamdeset godina i razdoblja od dvije tisuće i tristo godina. Slijepi su za svjetlo koje je Daniel nastojao razumjeti.

Ellen White bila je mileritkinja i poznavala je poruke koje su bile stavljene na pionirsku kartu iz 1843. godine te na pionirsku kartu iz 1850. godine koju je objavio F. D. Nichols. Karta iz 1850. godine, koju je izradio Nichols, bila je pripremljena u Nicholsovu domu upravo u vrijeme kada su James i Ellen White živjeli s Nicholsom. Najduže proročko razdoblje u Bibliji, koje je prikazano na objema tim kartama, nisu dvije tisuće i tristo godina, nego „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest.

Tvrditi da je prethodni odlomak nadahnuta identifikacija dvije tisuće i tristo godina kao najduljega i posljednjega proročkog razdoblja znači učiniti da spisi sestre White proturječe sami sebi. Ako je vjerovala ono što teolozi tvrde o tom odlomku, što onda znači to što odobrava karte koje podupiru „sedam vremena“?

„Vidjela sam da je karta iz 1843. bila vođena rukom Gospodnjom i da se ne smije mijenjati; da su brojke bile onakve kakvima ih je On htio; da je Njegova ruka bila nad njima i prikrila pogrešku u nekima od brojki, tako da je nitko nije mogao vidjeti dok Njegova ruka nije bila uklonjena.“ Early Writings, 74.

Oni koji žele održati svoje predaje i bajke mogli bi tvrditi da je na karti iz 1843. Gospodin držao svoju ruku nad pogreškom o „sedam vremena” sve dok nije uklonio svoju ruku kasnijega datuma. Problem s tom pretpostavkom jest u tome što je sestra White naznačila kada je Gospodin uklonio svoju ruku s brojki; njegova je ruka bila uklonjena prije 22. listopada 1844., neposredno nakon prvoga razočaranja. U svojem svjedočanstvu o tom događaju ona prepoznaje pogrešku koja je bila ispravljena, i jasno je da ta pogreška nisu bila „sedam vremena”.

„Ti vjerni, razočarani ljudi, koji nisu mogli razumjeti zašto njihov Gospodin nije došao, nisu bili ostavljeni u tami. Ponovno su bili upućeni na svoje Biblije kako bi istraživali proročka razdoblja. Ruka Gospodnja bila je uklonjena s brojki, i pogreška je bila objašnjena. Uvidjeli su da su proročka razdoblja sezala do 1844. godine te da su isti dokazi koje su iznosili kako bi pokazali da su se proročka razdoblja završila 1843. godine, dokazivali da će završiti 1844.

godine.” Early Writings, 237.

Kad je Gospodnja ruka „bila uklonjena s prikaza i kada je pogreška bila objašnjena”, tada su prepoznali „da isti dokazi koje su bili iznijeli kako bi pokazali da se proročka razdoblja završavaju 1843., dokazuju da će ona završiti 1844.” Proročka razdoblja za koja se isprva mislilo da završavaju 1843. prikazana su na karti iz 1843., a to je karta kojom se služio svaki od tristo mileritskih propovjednika. Proročka razdoblja prikazana na toj karti, a koja su završavala 1843., bila su dvije tisuće i tristo godina iz Daniela, osmo poglavlje, četrnaesti redak, dvije tisuće i petsto dvadeset godina iz Levitskog zakonika 26 i tisuću tristo trideset i pet godina iz Daniela 12. Nakon prvoga razočaranja Gospod je uklonio svoju ruku s pogreške, te su mileriti tada prepoznali da isti dokazi koji su upućivali na završetak proročkih razdoblja 1843., zapravo dokazuju da su ta razdoblja završila 1844.

Karta iz 1850. bila je izrađena 1850. godine, a puštena je u prodaju u siječnju 1851. Ellen White zabilježila je da je ta karta također bila ispunjenje Habakuka, kao što je također zabilježila u vezi s kartom iz 1843. Ta je karta također predstavljala najduže proročko razdoblje kao „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset šest.

„Vidjela sam da je Bog bio u izdavanju karte koje je učinio brat Nichols. Vidjela sam da u Bibliji postoji proročanstvo o ovoj karti, i ako je ova karta namijenjena Božjem narodu, ako je dovoljna za jednoga, onda je i za drugoga, i ako je jednomu bila potrebna nova karta naslikana u većem mjerilu, svima je potrebna jednako toliko.” Manuscript Releases, svezak 13, 359.

Tvrđnja da je pozivanje sestre White na činjenicu da su mileriti „objavljivali da će najdulje i posljednje proročko razdoblje izneseno u Bibliji uskoro isteći” točno, jest točna, jer oni su to doista činili. Tvrđnja da je „najdulje” „proročko razdoblje” dvije tisuće i tri stotine godina okreće svjedočanstvo sestre White protiv njega samoga i protiv povijesnog zapisa. Vjerovati u tu bajku znači vjerovati laži, a u posljednjim danima oni koji izaberu vjerovati laži, čine to zato što ne ljube istinu.

Isus se nije čudesno cijepio nekom vrstom božanske anestezije kako bi prošao kroz patnju križa. Isus je trpio božanskom patnjom, daleko iznad onoga što bi bilo koje od Njegovih stvorenja moglo podnijeti. Ipak, čovječanstvo je stvoreno na Njegovu sliku, a nadahnuće utvrđuje da čovječanstvo treba pobijediti kao što je On pobijedio. Ono što je Kristu omogućilo da podnese patnju križa bilo je svojstvo koje je On posjedovao, a koje posjeduje i čovječanstvo.

Gledajući na Isusa, začetnika i dovršitelja naše vjere; koji je, radi radosti što je stajala pred njim, podnio križ, prezrevši sramotu, i sjeo zdesna prijestolja Božjega. Hebrejima 12:1.

Isus je podnio patnje križa zato što je pred sobom imao cilj, a mi smo stvoreni na njegovu sliku te smo kao takvi bića koja pokreću ciljevi. To je dio našega ustroja. Ako smo navedeni da vjerujemo kako je nevažno razumjeti temelje adventizma, nećemo imati nikakvu pobudu da učinimo upravo to. Jedina božanska pobuda koju Duh Sveti može pobuditi kako bi se nadvladalo to laodicejsko stanje jest ljubav prema istini. Ljubav prema istini bit će iskušana dostupnošću lakih običaja i predaja osmišljenih da umire naše uši koje svrbe. Ako u svojoj laodicejskoj udobnosti nemamo

želju sami za sebe razumjeti istinu, bit ćemo izgubljeni. Tu danas stoji adventizam.

Daniel je primjer Božjega naroda u posljednjim danima koji putem proročke riječi nastoji razumjeti odnos između sedamdesetogodišnjega sužanjstva i proročanstva o dvije tisuće i tri stotine godina. Poistovjetiti proročanstvo o dvije tisuće i tri stotine godina s najduljim i posljednjim proročkim razdobljem znači odbaciti temeljne istine adventizma i istodobno odbaciti autoritet Duha Proroštva. Tvrditi da su mileriti, kada su iznosili najdulje i posljednje proročko razdoblje, iznosili da je to dvije tisuće i tri stotine godina, znači odbaciti povijesni zapis.

„Nemamo se čega bojati za budućnost, osim ako zaboravimo put kojim nas je Gospodin vodio i Njegov nauk u našoj prošloj povijesti.“ Life Sketches, 196.

Gabriel je došao dati Danielu razumijevanje obaju viđenja, i „march” i „chazon”, te je uputio Daniela da u mislima razluči ta dva viđenja, premda su očito imala proročki odnos. Viđenje je obuhvaćalo kraljevstva biblijskog proroštva u sedmom i osmom poglavlju, koja su bila ponavljanje i proširenje tih istih kraljevstava iz drugog poglavlja. Te su informacije uključivale nebeski dijalog koji je jedno viđenje predstavljao kao gaženje Božjeg Svetišta i Njegova naroda, a drugo viđenje kao djelo obnove naroda i Svetišta.

Dok je Gabriel iznosio tumačenje, koje je naposljetku postalo srž poruke koju su objavljivali mileriti, postojao je odnos između dviju viđenja, koji trebaju uočiti oni koji ispunjavaju zapovijed da u mislima razdvoje tumačenje. Jedna od razlika prikazana je dvjema riječima koje su obje prevedene kao „određeno”.

Sedamdeset je tjedana određeno nad tvojim narodom i nad tvojim svetim gradom: da se dovrši prijestup, da se učini kraj grijesima, da se izvrši pomirenje za bezakonje, da se uvede vječna pravednost, da se zapečati viđenje i proroštvo i da se pomaže Presveti. Znaj dakle i razumij: od časa kad izađe zapovijed da se Jeruzalem obnovi i ponovno sagrađi pa do Pomazanika, Kneza, bit će sedam tjedana i šezdeset i dva tjedna; trg će opet biti sagrađen i zid, i to u tjeskobnim vremenima. A nakon šezdeset i dva tjedna Pomazanik će biti pogubljen, ali ne za sebe; i narod kneza koji će doći razorit će grad i Svetište; i njegov će svršetak doći kao poplava, i do kraja rata određena su pustošenja. I utvrdit će savez s mnogima za jedan tjedan; a usred tjedna učinit će da prestanu žrtva i prinos, i zbog širenja gnusoba opustošit će ga, sve do svršetka, i ono što je određeno izlit će se na pustošnika. Daniel 9:24–27.

Sedamdeset tjedana (četiri stotine devedeset godina) određeno je nad narodom i svetim gradom. Riječ prevedena kao „određeno” znači „odsječeno”, a ta riječ označuje razdoblje kušnje za Židove i Jeruzalem. Ona je također predstavljala razdoblje pobune koje je dovelo do razorenja Jeruzalema i sedamdesetogodišnjeg sužanjstva. Tih četiri stotine devedeset godina tada je bilo „određeno”, počevši od trećeg dekreta. Prvih četiri stotine devedeset godina pobune dovelo je do Nabukodonozorovih triju napada, konačnog razorenja Jeruzalema te raspršenja i sedamdesetogodišnjeg sužanjstva doslovnog Izraela u doslovnom Babilonu.

Prva uredba označila je kraj sužanjstva i početak djela obnove Jeruzalema. Treća uredba označila je početak dviju tisuća i tristo godina. Dolazak prvoga anđela označio je kraj sužanjstva duhovnoga Izraela u duhovnom Babilonu tijekom tisuću dvjesto i šezdeset godina, i označio je početak

razdoblja od četrdeset i šest godina, kada je Krist upotrijebio milerite da izađu iz sužanjstva i podignu duhovni hram.

Riječ koja je u dvadeset šestom i dvadeset sedmom retku dvaput prevedena kao „određeno” jest „charats”, a znači „raniti” i „odredba”. Proročki je bilo „određeno” da će papinstvo primiti smrtonosnu „ranu” na kraju prvoga gnjeva. To je ista riječ koju Daniel rabi u jedanaestom poglavlju, trideset šestom retku.

I kralj će činiti po svojoj volji; i uzvisit će se i uznositi iznad svakoga boga, i govorit će čudesne stvari protiv Boga nad bogovima, i napredovat će dok se ne izvrši gnjev: jer će se izvršiti ono što je određeno. Daniel 11:36.

U trideset i šestom retku „kralj” je papinstvo. Papinstvo je trebalo napredovati sve do 1798., kada je zadobilo svoju smrtonosnu ranu. Tada se trebala „navršiti” prva „srdžba”, jer je ta „srdžba” bila „određena” (proglašena) da „se izvrši”. Na kraju prve srdžbe protiv sjevernoga kraljevstva Izraela, koja je započela 723. pr. Kr. i završila 1798., papinstvo je zadobilo „smrtonosnu ranu”. Riječ „određena” znači „rana”.

I vidjeh jednu od njegovih glava kao da je bila smrtno ranjena; i njegova smrtonosna rana bijaše izliječena; i sav se svijet zadivi za Zvijeri. Otkrivenje 13,3.

Proročki okvir milerita temeljio se na dvjema pustošnim silama: poganstvu, a zatim papinstvu. Razumjeli su da te dvije sile trebaju pogaziti Svetište i vojsku, kako je to prikazano u viđenju „chazon” u Danielu 8,13.

Tada sam čuo jednoga sveca gdje govori, a drugi svetac reče onomu svecu koji govoraše: Dokle će trajati viđenje o svagdašnjoj žrtvi i o prijestupu pustoši, da se i Svetište i vojska predadu da budu gaženi? Daniel 8,13.

Papska opustošujuća sila trebala je gaziti Svetište i Vojsku tisuću dvjesto i šezdeset godina.

Ali izostavi dvorište koje je izvan hrama i ne mjeri ga, jer je dano poganima; i oni će gaziti sveti grad četrdeset i dva mjeseca. I dat ću moć svojim dvama svjedocima, i oni će prorokovati tisuću dvjesto i šezdeset dana, odjeveni u kostrijet. Otkrivenje 11:2, 3.

Na svršetku prvoga gnjeva 1798. godine, proroštvo je odredilo da se papinstvo „rani”. U devetom poglavlju Daniela ta je odluka prikazana u posljednja dva retka, a riječ koja se u tim retcima dvaput prevodi kao „određeno” povezana je s viđenjem „chazon”, dok je riječ prevedena kao „određeno” u dvadeset četvrtom retku druga hebrejska riječ i povezana je s viđenjem „march”. Daniel, predstavljajući Božji narod posljednjih dana, nastojao je razumjeti odnos između tih dvaju viđenja, koje mu je Gabriel rekao da u mislima razdvoji.

Nastavit ćemo ovu temu u sljedećem članku.

„Bog nam ne daje novu poruku. Trebamo naviještati poruku koja nas je 1843. i 1844. izvela iz drugih crkava.” Review and Herald, 19. siječnja 1905.